

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **A. H.**, proti žalovanému **Nejvyššímu soudu**, se sídlem v Brně, Burešova 20, o žalobě ze dne 27. 6. 2014

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem na zahájení řízení označeném jako správní žaloba proti rozhodnutí ČR – Nejvyšší soud, č. j. 30 Cdo 4047/2013 – 231 ze dne 31. 3. 2014 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil předmětné usnesení Nejvyššího soudu, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2013, č. j. 16 Co 142/2013 – 209 v řízení o náhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč a o omluvu. Nejvyšší soud postupem podle ust. § 243c odst. 1 o.s.ř. dovolání žalobce odmítl jako nepřipustné a žalobce poučil, že proti tomuto usnesení nejsou přípustné žádné opravné prostředky.

V návrhu na zahájení řízení žalobce uvedl, že citované usnesení napadá v celém rozsahu, neboť je v rozporu s dobrými mravy, zájmy společnosti, zákony ČR a Ústavou.

Napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu však není přezkoumatelné v režimu zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jak se návrhem na zahájení řízení domáhá žalobce. Proti tomuto usnesení nejsou ani přípustné žádné opravné prostředky postupem podle občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). V projednávané věci se jedná o rozhodnutí Nejvyššího soudu, kterým bylo v řízení žalobce proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti odmítnuto jeho dovolání proti předchozímu rozsudku Městského soudu v Praze jako nepřipustné, a to postupem podle ust. § 243 odst. 1 o.s.ř.; předmětem

řízení byla náhrada nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč a omluva; jednalo se tedy o spor vyplývající z občanskoprávních vztahů.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního a samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“). Napadené rozhodnutí Nejvyššího soudu nemůže být v režimu správního soudnictví Krajským soudem v Brně přezkoumáno, neboť zde chybí pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Nejvyšší soud není správním orgánem, jak jej definuje posledně citované ustanovení s.ř.s.; jedná se o orgán soudní moci ve smyslu čl. 81 a násl. Ústavy České republiky. V případě žalobou napadeného usnesení se nejedná o správní rozhodnutí. I z rozhodovací praxe Ústavního soudu (viz např. Nález Ústavního soudu ze dne 1. 10. 2007, č. j. I ÚS 1068/07) vyplývá, že ani Ústavní soud nepovažuje řízení před soudy rozhodujícími ve správním soudnictví ohledně žaloby proti rozhodnutí Nejvyššího soudu za poslední procesní prostředek, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje.

Krajský soud v Brně přistoupil k odmítnutí návrhu postupem podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl, nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá, nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný, nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat. V projednávané věci se jedná o neodstranitelný nedostatek podmínky řízení – pravomoc soudů rozhodujících ve správním soudnictví.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle něhož byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. 7. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu